

बेडूक: एक नायक

मॅक्स

मराठी: अश्विनी बर्वे

बेडूक: एक नायक

मॅक्स

मराठी: अश्विनी बर्वे

आकाशात काळे ढग जमा होत होते.
सूर्य ढगांमागे दिसेनासा झाला.

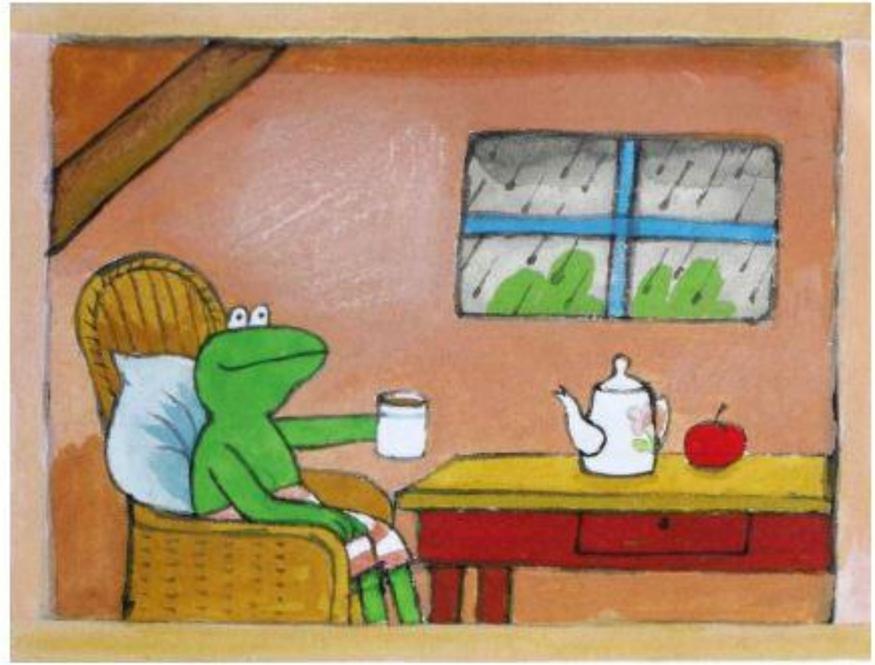
"पाऊस पडायला सुरुवात झाली आहे," बेडूक आनंदाने विचार करत होते. पावसाचे पहिले थेंब त्याच्या उघड्या त्वचेवर पडू लागले होते. बेडकाला पाऊस खूप आवडायचा.

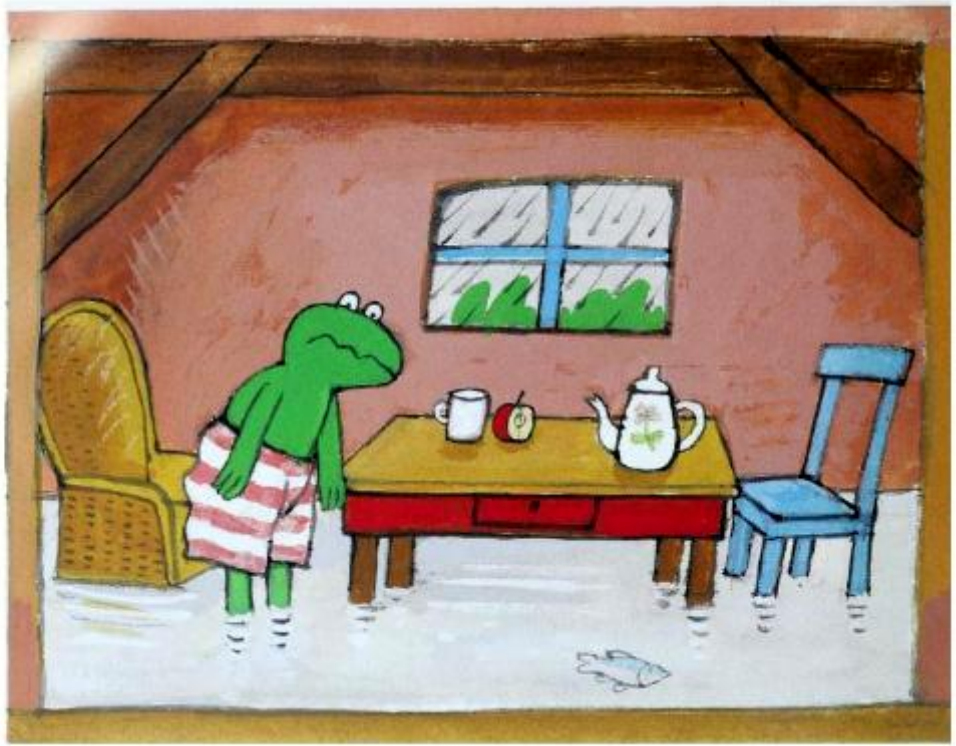
पावसाचे थेंब जोरजोरात पडू लागताच ते आनंदाने नाचू लागले. "पाऊस पडतोय, पाऊस पडतोय. माझी शॉर्टस पूर्णपणे भिजली आहे!" ते मोठ्याने गाऊ लागले.

आकाश अधिकाधिक गडद होत गेले. आता मोठमोठ्या गारा पडत होत्या. हा मारा बेडकासाठीही असह्य होता. तो पूर्णपणे भिजलेल्या अवस्थेत घरी पळाला.

बेडकाने स्वतःसाठी एक छान गरम चहा बनवला. पावसाचे थेंब खिडकीवर टपटपत होते, पण आत उबदार वाटत होते.
मात्र, तीन दिवसांच्या पावसानंतर बेडकाला अस्वस्थ वाटू लागले. बदक, डुक्कर आणि ससा कसे असतील, असा त्याला प्रश्न पडला. पाऊस सुरू झाल्यापासून त्याने त्यांना पाहिले नव्हते.

पाचव्या दिवशी नदीची पातळी वाढू लागली. थोड्याच वेळात बेडकाच्या घरात पाणी शिरू लागले. सुरुवातीला बेडकाला ते गंमतीचे वाटले, पण नंतर त्याला काळजी वाटू लागली.

तो घाईघाईने बदकाच्या घराकडे गेला. तिथेही पाणी भरले होते. "हे सगळं पाणी कुठून येत आहे?" बदकाने हताशपणे विचारले.
"नदीला पूर आला आहे," बेडूक ओरडला.
"चला डुकराच्या घरी जाऊया."

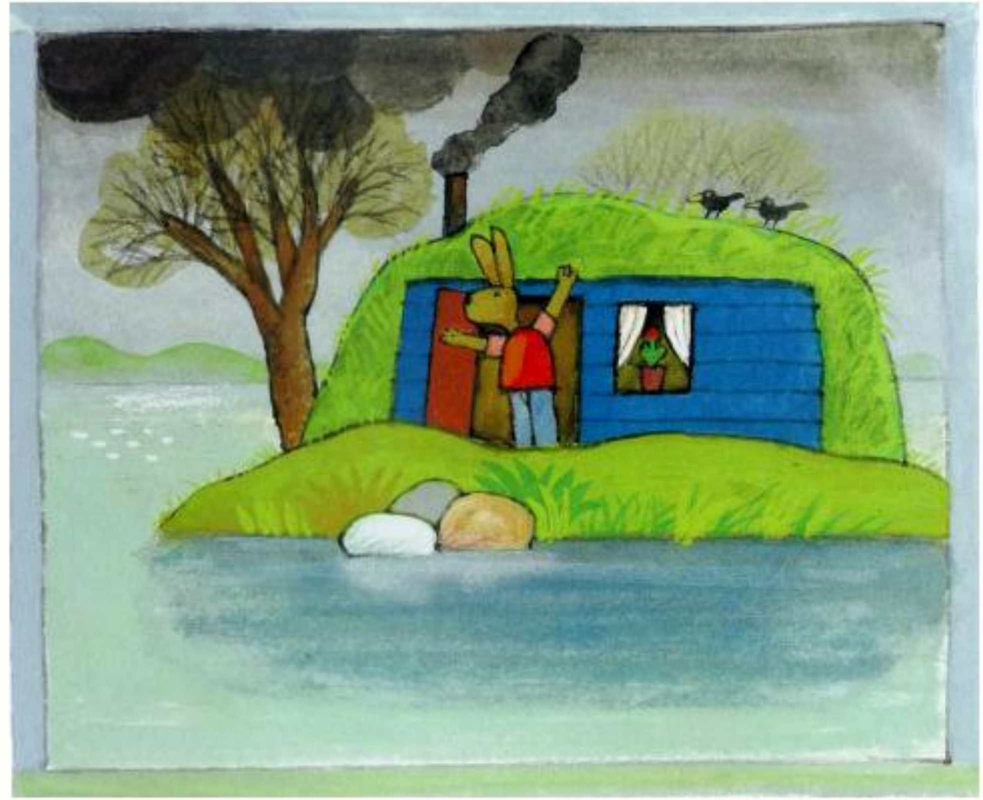

ते एकत्र त्या पाण्याने भरलेल्या जागेतून चालत गेले.

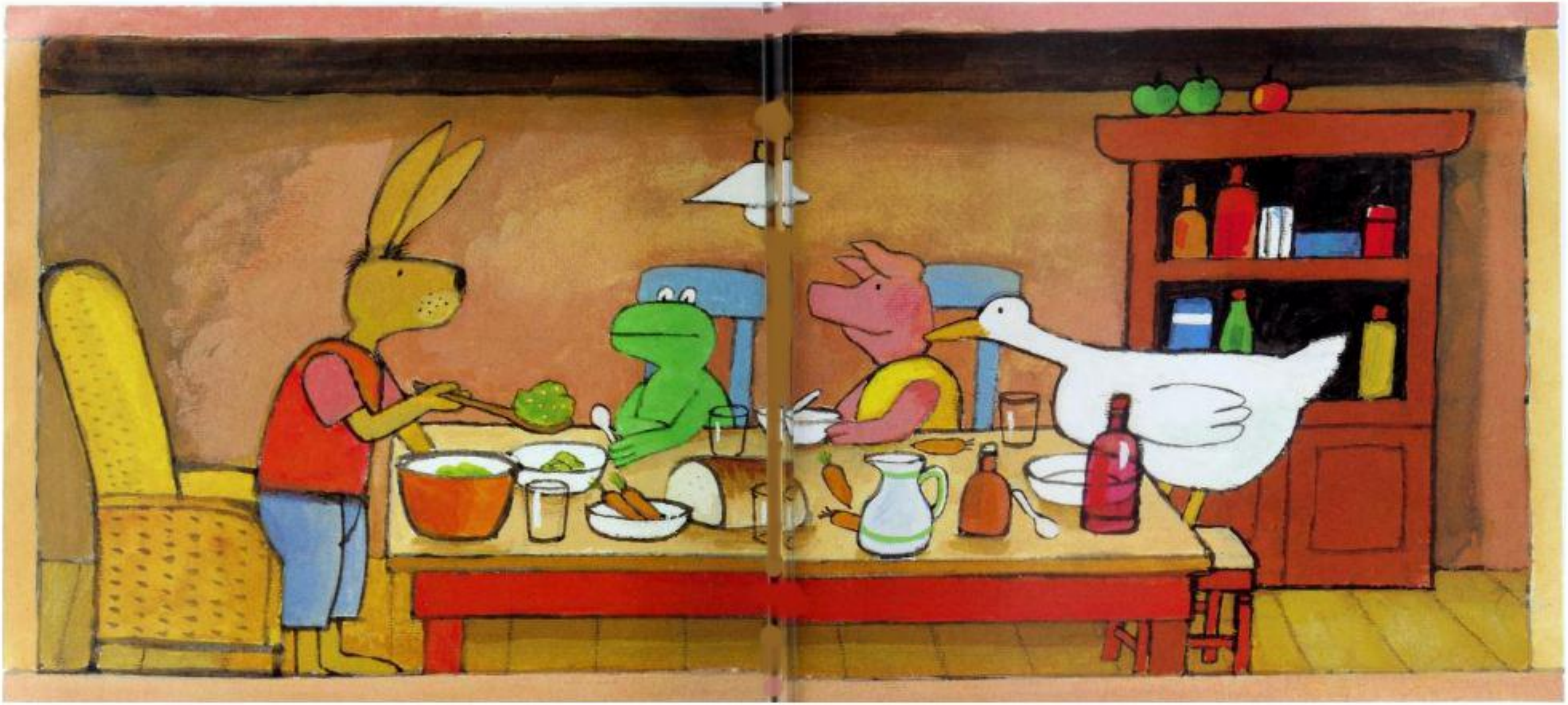
डुक्कर त्याच्या पुढच्या खिडकीतून बाहेर वाकले होते.
"माझ्या सगळ्या वस्तू ओल्या झाल्या आहेत," ते ओरडले.

ते खरं होतं. खोलीभर टेबल आणि खुर्च्या
विखुरलेल्या होत्या. सगळीकडे पसारा होता.
ते तिथे थांबू शकले नाहीत.
"चला, सशाला भेटायला जाऊया," बेडकाने सुचवले.

सशाचे घर पाण्याच्या मध्यभागी असलेल्या एका
बेटावर होते. ससा दारात उभा राहिला आणि त्याने
त्यांना हात हलवला.
"आत या," तो ओरडला. "इथे कोरडं आहे."

आत उबदार होते. त्यांनी चुलीसमोर अंग पुसले आणि सशाला त्यांच्या घरात पाणी शिरल्याचे सांगितले.
"तुम्ही सर्वांनी इथेच थांबायला हवं," ससा म्हणाला. "इथे भरपूर जागा आहे आणि माझ्याकडे भरपूर अन्नही आहे."

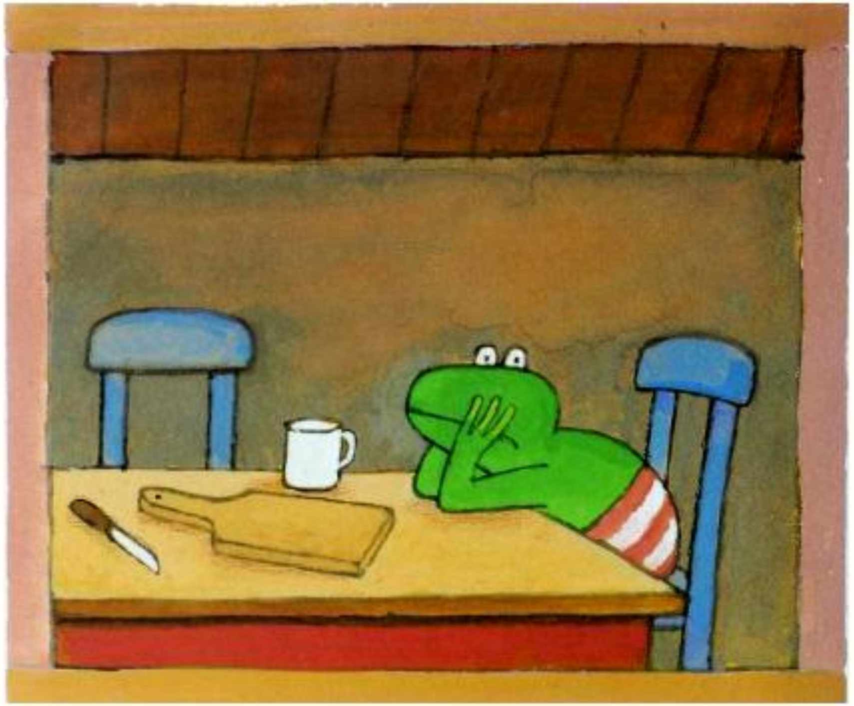
मग ते सर्वजण सशाने बनवलेल्या स्ट्यूच्या मोठ्या भांड्यासमोर बसले. त्यांना खूप भूक लागली होती आणि त्यांनी ते सर्व खाऊन टाकले. मग ते एका आरामदायक संध्याकाळचा आनंद घेऊ लागले, आणि खिडक्यांच्या तावदानांवर अजूनही पावसाच्या रिमझिम सरी कोसळत होत्या.

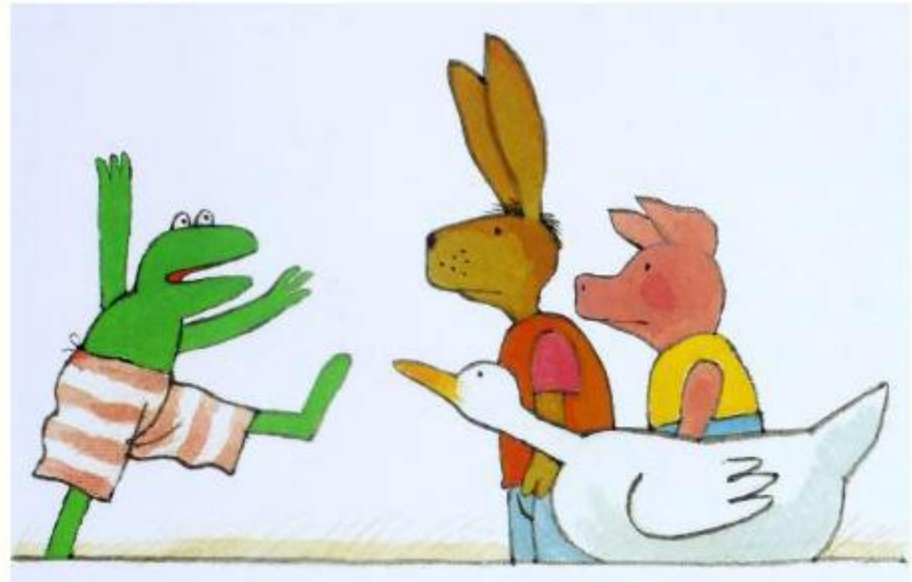
ते काही दिवस सशाचे पाहुणे म्हणून राहिले. बाहेर मुसळधार पाऊस पडत असतानाही ते चौघे एकत्र आनंदी होते.

मग एके दिवशी, त्यांच्या लक्षात आले की त्यांच्याकडे फक्त एकच पाव उरला आहे.
"आपल्याकडे आता आणखी अन्न शिल्लक नाही," सशाने गंभीरपणे सांगितले.
"मदत मिळाली नाही तर आपण मरून जाऊ," बदक म्हणाले.
"मला कधीच मरायचं नाही," बेडूक म्हणाला.

दुसऱ्या दिवशी पावाचे फक्त शेवटचे तुकडेच उरले होते. त्या सर्वांना प्रचंड भूक लागली होती, पण त्यांना काय करायचे हे माहित होते. बाहेर पाऊस थांबला होता, पण पाण्याची पातळी अजूनही खूप वाढलेली होती.

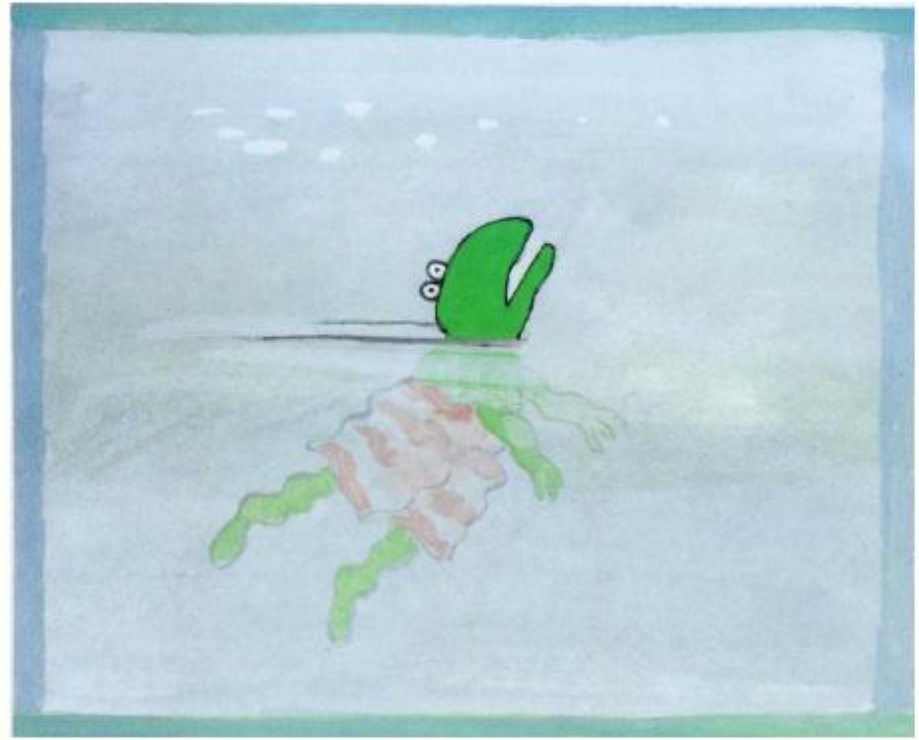
"मला माहित आहे!" बेडूक अचानक ओरडले. "मी त्या टेकड्यांपर्यंत पोहून जाऊन मदत घेऊन येतो."
ससा चिंतेत दिसत होता. "प्रवाह खूप जोरदार आहे आणि अंतरही खूप जास्त आहे," तो म्हणाला.
"हे खूप धोकादायक आहे."
"पण मी ते करू शकेन," बेडूक उत्साहाने ओरडले. "मी आपल्या सर्वांमध्ये सर्वोत्तम पोहणारा आहे." त्यांना माहीत होतं की हे खरं आहे.

तेव्हा बेडूक धैर्याने पाण्यात उतरले.
त्याचे मित्र चिंतेने पाहत होते.
थोड्याच वेळात, तो दूरवर दिसेनासा झाला.

पाणी बर्फासारखं थंड होतं, पण बेडकाने त्याकडे
लक्ष दिलं नाही. त्याला भुकेले बदक, ससा
आणि डुकराची आठवण झाली.

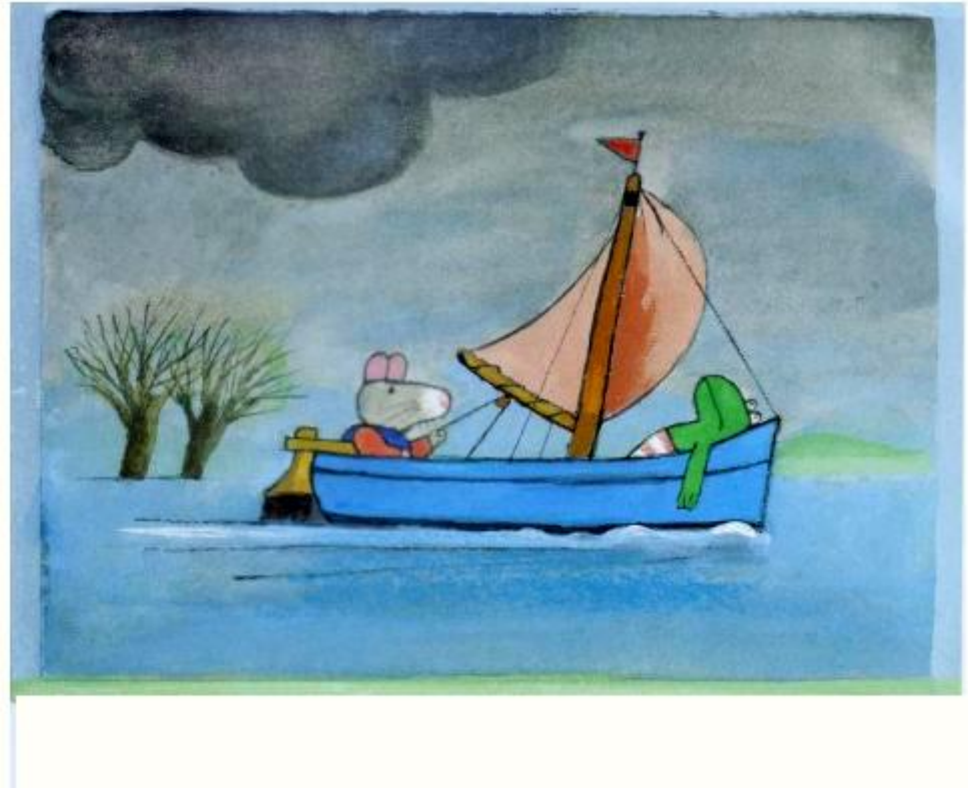

बेडूक जितके पुढे पोहत गेले, तितका प्रवाह अधिक जोराचा होत गेला. बेडूक थकून गेले. त्याची फारशी प्रगती होत नव्हती.
अचानक प्रवाहाने त्याला वाहून नेले.

बेडूक बुडू लागले.
"मी फक्त एक बेडूक आहे, ज्याला आता पोहता येत नाही," असा बेडकाने विचार केला.
मी बुडून मरेन. मी मरणार आहे आणि माझ्या मित्रांना पुन्हा कधीच पाहू शकणार नाही.

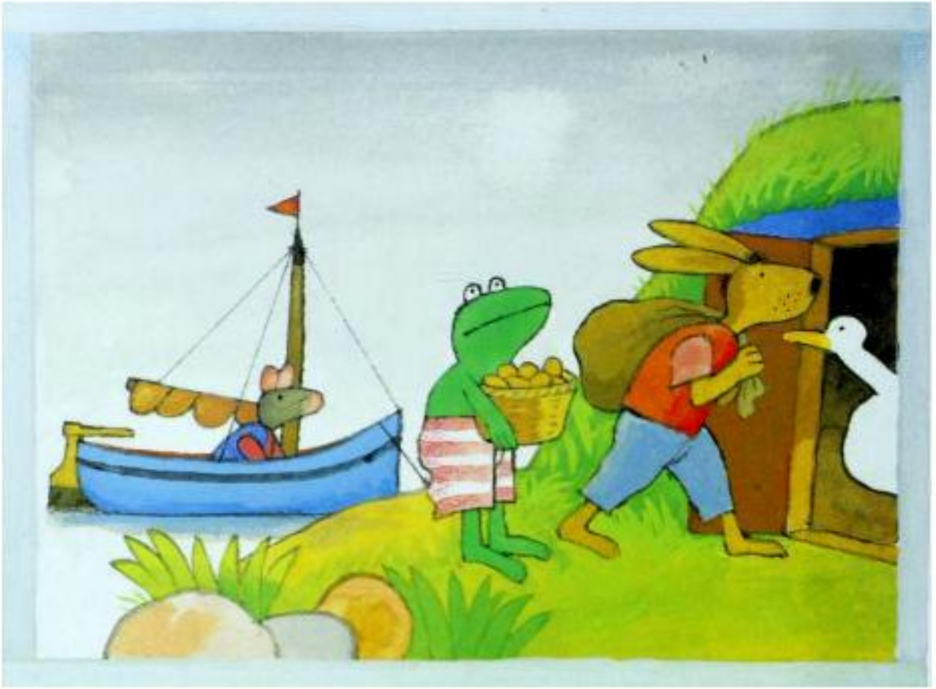
तेव्हा एक ओळखीचा आवाज आला, "हॅलो! इथे कोण आहे?" दोन मजबूत हातांनी बेडकाला पाण्यातून बाहेर काढून एका होडीत बसवले. तो उंदीर होता. बेडकाने उंदराला पाऊस, पूर आणि भूक यांबद्दल सर्व काही सांगितले आणि तो मदत आणायला कसा निघाला होता हेही सांगितले.

"काळजी करू नकोस," उंदीर म्हणाला. "माझी नाव प्रवासाच्या शिधासामग्रीने पूर्ण भरलेली आहे. इथे सर्वांसाठी पुरेसे अन्न आहे."
आणि तो ससाच्या घराकडे निघाला, जिथे त्याचे तिन्ही मित्र मदतीची वाट पाहत होते.

बेडूक बोटीतून परत आलेला पाहून डुक्कर, बदक आणि ससा आनंदाने ओरडले. पण त्याच्यासोबत ते कोण होते?

अर्थातच, तो त्यांचा जिवलग मित्र उंदीर होता. त्यांना आपल्या डोळ्यांवर विश्वासच बसत नव्हता.

आणि उंदराने भरपूर अन्नसाठा करून ठेवला होता—पाव, मध, जाम, शेंगदाणा लोणी, भाज्या, बटाटे आणि त्याशिवाय बरेच काही.

"उंदरा, तू आम्हाला वाचवलंस," ससा म्हणाला. "नाही," उंदीर म्हणाला, "त्याबद्दल तू बेडकाचे आभार मानले पाहिजेत. बेडूकच आपला जीव धोक्यात घालून त्या धोकादायक पुरातून पोहत माझ्यापर्यंत पोहोचला."
ते सर्व बेडकाकडे बघत होते. तो अभिमानाने उजळून निघाला होता. ते तंतोतंत खरं नव्हतं, पण तरीही...

तेव्हापासून गोष्टी सुधारू लागल्या. मित्रांनी त्यांच्या सुटकेचा आनंद साजरा केला आणि बेडूक हा खरा नायक ठरला.
सूर्य पुन्हा तळपू लागला होता आणि पाण्याची पातळी कमी होऊ लागली होती.

दोन दिवसांनी पाणी ओसरले.
बेडूक, बदक आणि डुक्कर त्यांच्या घरी परत जाऊ शकले.

पण सगळीकडे घाण आणि चिखल होता.
"काही हरकत नाही," उंदीर म्हणाला आणि त्याच्या मदतीने त्यांनी पूर्वीप्रमाणे सर्व काही ठीक केले.
पण गोष्टी पूर्वीसारख्या राहिल्या नव्हत्या.
त्यांच्यापैकी कोणीही तो भयंकर पूर कधीच विसरणार नव्हते.

समाप्त

जेव्हा पाऊस येतो आणि नदीला पूर येतो, तेव्हा बेडूक आणि त्याचे मित्र अडकून पडतात. अशावेळी बेडूकच खरा नायक ठरतो, कारण तो आपल्या मित्रांना मदत करण्यासाठी स्वतःचा जीव धोक्यात घालतो.
मॅक्स एक पुरस्कार-विजेता कलाकार आहे, ज्याची पुस्तके महत्त्वाच्या विषयांना हलक्याफुलक्या विनोदाने हाताळतात.